

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2026. június 14.
(vasárnap)

Horváth Géza

ISTEN KEGYELMI ÜGYE

Énekek: 205,1-2; 464,1-3, 7-11; 289,1; 358,1-4

Lekció: Ef 2,1-10

Alapige: Ef. 2,8-9
„Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által, és ez nem tőletek van, Isten ajándéka ez. Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék.”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk a Jézus Krisztusban, köszönjük, hogy hozzád lehet fohászkodni, imádkozni, téged dicsérni és magasztalni, örökké valóság Atyja. Köszönjük, hogy gondolsz ránk, híven oltalmaz kezed, és mi hálát adhatunk ezért az oltalomért, amit megtapasztaltunk az elmúlt napokban is, ezért a védelemért, amely kíséri az életünket, és azért a szeretetért, amely lehajol hozzánk. Ha elbukunk, felemel, ha erőtlenedünk, új erőt ad. Ha elveszítjük a nyugalmunkat vagy békességünket, akkor újból megajándékoz békességgel.

Köszönjük, hogy sziklára állítod a mi lábunkat. Áldunk téged, hogy alkalmat készítesz, amikor a te néped összejön. Köszönjük ezt a napot, amelyet megszentelhetünk elcsendesedve, és hogy hallgathatjuk a te beszédedet, mely lélek és élet. Kérünk téged, hogy taníts bennünket az élet útjára, az azon való megmaradásra! Taníts bennünket az úton járás örömére, és arra, hogy ezen te vagy nekünk oltalmunk és erősségünk!

Hadd kérjünk, hogy áldd meg azokat a helyeket is, ahol a mi testvéreink összejönnek, szerte a világon. Különösen kérünk a magyar református gyülekezetekért, ahol hangzik a te igéd, hadd hangozzon a Krisztusról szóló evangélium, a hozzá való hívogatás, és hadd ragyogtassák fel az igehirdetők a benne található örök élet üdvösség drága ajándékát! Így kérünk, hogy bennünket is végy körül a te szerelmeddel, Szentlelkeddel, igéd üzenetével, áldásával és gazdagságával! Jézus Krisztus nevében kérünk, a mi Megváltónkért hallgass meg minket kegyelmedből!

Ámen.

Igehirdetés

Testvérek, nem tudom, kinek adatott meg életében egyszer vagy többször az a jó, amikor a gyümölcsöt nem a boltban veszi meg, hanem a fáról szedi. Az a tapasztalatom, és talán más is van így, amikor felnyúlunk egy gyümölcsért a fára, vagy amikor a földiepret szedjük a földről, akkor látjuk, hogy a másik ágon mintha szebbek lennének a gyümölcsök. Ott nagyobbak, bordóbbak, érettebbek, és aztán mikor odaérünk, akkor látjuk, hogy nem is nagyobb, nem is érettebb, de ha már ott vagyunk, megesszük azt. Így voltam, amikor most az Efezusi levelet olvassuk a kalauzunk szerint, hogy így ide-oda mentem a verseken, hogy ez még nagyobb kijelentést tartalmaz, ez még mélyebbre megy az isteni kijelentésben. Valahogy úgy voltam vele, testvérek, hogy ha nem is a gyümölcsben gyönyörködtem, de ahogy az ige mondja: gyönyörködöm a te beszédedben, mint aki nagy kincset talált.

Mégis le kellett cövekelnem egy gondolat mellett, hogy ma csak az legyen itt előttünk, a nyolcadik és a kilencedik versből, amelyet így olvastam, hogy: kegyelemből tartattatok meg, hit által, és ez nem tőletek van, Isten ajándéka ez. Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék. Egy érdekes címet adtam ennek a mai üzenetnek: Isten kegyelmi ügye. Hiszen, ha ezt a kifejezést halljuk, hogy kegyelmi ügy, akkor két év óta mindenki tudja, hogy mire gondolunk, legalábbis, aki újságot olvas, vagy valamilyen hírcsatornát néz. Vannak olyan kifejezések, amelyeket azelőtt nem használtunk, de most már mindenki tudja. Eszembe jutott, hogy plágiumról sem tudtuk korábban, hogy mi az, aztán egyszer csak megtudtuk, hogy mit jelent, és egy országnak a szótárába bekerült egy új szó. Így volt a kegyelmi üggyel is, de most hadd szóljak az ige alapján az Isten kegyelmi ügyéről!

Pál apostol ezt tárja az efézusi gyülekezet elé, erről beszél a gyülekezet tagjainak, Isten kegyelméről, hogy ebben hogyan részesültek az efézusi hívők. Hogyan lettek ők az Isten kegyelmi ügyének kedvezményezettjei, akik szabadságot kaptak, és Isten a vétkeikről meg nem emlékezett többé. Református egyházunknak és a biblikus teológiának az egyik legnagyobb szava, ha nem a legnagyobb a kegyelem, Isten kegyelme. A kegyelem olyan fontos, hogy a reformáció „sola”-i között az egyik a „sola gratia”, „egyedül kegyelemből”. Ezt oda tárták a mi eleink, az akkori lelki nép elé, hogy vegyék olyan komolyan, mint az efézusiak, és vegyük mi is olyan komolyan, Istennek ma élő népe, hogy „kegyelemből van üdvösségetek”! Egyedül kegyelemből, semmi másért, és semmi másból. Olyan gazdag ez a szó, melynek most nem bontom ki a sokféle jelentését, csak azt az egyet, amely azt jelenti, hogy valaki iránt jó indulattal lenni minden érdem nélkül.

Isten kegyelme azt jelenti, testvérek, hogy oda hajol Isten a bűnös emberhez, annak minden érdeme nélkül. Nem azért hajol oda, mert van valami érdeme, hanem annak ellenére hajol oda, hogy olyan, amilyen. Ezt Pál apostol a negyedik versben így fogalmazza meg: „de az Isten gazdag lévén irgalmasságban, az Ő nagy szerelméből, mellyel minket szeretett”. Tehát, Isten kegyelme azt jelenti, hogy gazdag irgalomban, és az Ő szerelméből, mellyel minket sze-

retett. Mit kell ehhez tudni, hogy valaki értékelje ezt a kegyelmet, hogy mi is ez a kegyelem? Először is, testvérek, mindenképpen azt, hogy miért van szükségem a kegyelemre. Mert különben nem tudom értékelni a kegyelmet. Akkor látjuk meg, ha elolvassuk az apostoli igét. A második versben így folytatja az apostol, hogy: „minket, akik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal". Tehát, testvérek, Isten azt mondja, hogy akik meg voltunk halva a vétkek miatt, jártunk a világ folyása szerint. Itt nem olyan halottakról van szó, akik testileg halottak, mert azt mondja, hogy jártunk a világ folyása szerint. Hanem olyanokról, mint a tékozló fiú, aki éli a maga életét, és vagyonát feléteti a szeretőivel, de amikor hazamegy, az apa azt mondja, hogy: „ez az én fiam meghalt, és feltámadott, elveszett, és megtaláltatott". Tehát, testvérek, a Biblia azt mondja nekünk, hogy az ember az Istentől való elszakadt állapota miatt halott, mert elfordult az ő Istenétől, nála nélkül rendezi be az életét. Ettől függetlenül dolgozik, eszik, családot alapít, lót-fut, nagyon tevékeny, és a halállal majd mindez lezáródik, Isten nélkül.

Nem olyan régen megkérdezte valaki tőlem is, hogy miért kell ehhez Isten. Isten nélkül nem lehet jónak lenni? Isten nélkül nem lehet szelídnek lenni? Isten nélkül nem lehet jót cselekedni? De, mondtam neki, lehet Isten nélkül szelídnek lenni, csak kérdés, hogy meddig. Egy lelkész kollégám mondta, hogy ő a legszelídebb embert is öt perc alatt gyilkossá tudja tenni. Amikor aludni akar, akkor egy fűszállal az orrát piszkálja, és nem hagyja aludni. Öt perc alatt ez a szelídség el fog tűnni. Persze, lehet Isten nélkül is jót cselekedni, amit én annak tartok, hogy az jó. Csak a Biblia azt mondja, hogy ami nem hitből van, az bűn. Tehát, az Isten szerinti cselekedet hitből van. A nem Isten szerinti cselekedet, humánumból, sajnálatból, szánalomból szintén jó lehet, ha segítek egy nyomorultnak, de ami nem hitből van, az bűn. Mert a tizedik vers azt mondja, hogy Isten ezeket a jó cselekedeteket elkészítette, hogy ezekben járjunk. Ő oda készíti, mint ahogy a szülő kikészíti a ruhát, hogy holnap ezt vedd fel, gyermekem. Isten elkészíti. Ha én az Istent kihagyom, akkor én nem ezekben fogok járni, amit Isten elkészített, hanem amit én jónak gondolok. Ezeknek nincs érdemük, ezért nem jár jutalom, mert ezt csak én magamtól gondolom. Azt mondja tehát az apostol, hogy: de az Isten gazdag lévén irgalomban, bennünket, kik meg voltunk halva. Testvérek, először az embernek szembesülnie kell azzal, hogy az élete felől Isten milyen ítéletet mond. Az egyik kisázsiai gyülekezetnek szembesülnie kellett azzal, amikor az Isten azt mondta neki, hogy: az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy. Ez a gyülekezet végezte azért a szertartásokat, megtartották az alkalmakat, és azt mondja neki az Isten Szentlelke, hogy viszont halott vagy. Nem találtam a te cselekedeteidet Isten előtt élőnek. Milyen ítéletet mond Isten? Tényleg a halál állapotában vagyok az Úr nélkül? Ezt csak azt tudja, testvérek, akit Isten felébreszt. Ha valaki a múltjában gyökerezik a jelenben is, akkor az nem tud visszanézni a múltra, mert annak az a jelene is. A múltra csak akkor tudunk visszanézni, ha elmúlt.

Hogy mondja az ige? „A régiek elmúltak, íme, újjá lett minden", csak akkor tudom a régit. Ez olyan, mint amikor egy nagy szegénységben élő gyereknek

odaadják egy gazdag család gyerekeinek a játékát. Azelőtt ő otthon játszott a gyufásdobozokkal, gyufaszálakkal, de mikor meglátja az új játékot, akkor veszi észre, hogy milyen volt az ő játéka. Addig nagyon jó, amíg mást nem ismer. De, amikor megismer egy másmilyet, akkor az övé már múlt lesz. Akkor már tudja, hogy milyen a régi. Eddig jártam a világ folyása szerint, de most már nem aszerint járok. Testvérek, a kegyelem azt jelenti, hogy Isten az ember életébe belenyúl. Hogy hogyan nyúl bele, az az Ő dolga. Ha beleszól az életünkbe, akkor úgy fogunk tenni, mint Lázár, aki kijön a sírból. Ha Jézus szól, akkor kijön a sírból. Kezén, lábán még ott vannak a lepedők meg a fáslik, ahogy eltemették, de már kijön, mert már él. A kegyelem azt jelenti, hogy Isten ereje új életre támaszt valakit. Azért van erre szükség, testvérek, mert különben az ember ebben az állapotában marad, így hal meg, így megy az ítéletre. Közben sok jót cselekedett, élt a családjának, végezte a munkáját, jó ember volt, csak éppen Isten nélkül. És így kell majd eltöltenie az örökkévalóságot, Isten nélkül!

Kitől jön ez a kegyelem? A kegyelem forrása, azt mondja a Biblia nekünk, hogy Isten, mert Ő gazdag irgalomban. Ő gazdag a kegyelemben. Istent jellemzi a kegyelem. Két hete megkérdezte valaki itt a gyülekezetben, hogy ha valakinek, aki semmit nem tud Istenről, Bibliáról, templomról, egyházról, egy mondatban kellene elmondani az evangéliumot, akkor mit mondanék neki. Azt mondanám neki, hogy Isten kegyelmes, és ez a kegyelem téged megtérésre kell, hogy ösztönözzön! Isten kegyelmes, ez az evangélium, és ez a kegyelem az embert hozzátérésre kell, hogy indítsa!

Isten kegyelme mit jelent az ember számára? Elsősorban azt jelenti, hogy az ilyen ember felett Isten nem érvényesíti igazságát. Akinek Isten kegyelmez, a felett nem érvényesíti igazságát. Ha érvényesítné Isten az ő igazságát, akkor senki nem maradhatna meg. Akkor egy ember se lenne, aki kegyelmet kaphatna. Ha Isten az igazságát érvényesítené, majd a Heidelbergi Káté-ban következik az a kérdés-felelet, amikor arról lesz szó, hogy megtarthatják-e az Isten törvényét Isten gyermekei. A felelet így hangzik: „nem, mert a legszentebb emberekben is csak csekély kezdetei vannak ennek az engedelmességnek”. Tehát senki nem maradhatna meg, hogyha Isten az igazságát érvényesíti és nem a kegyelmét. Tehát, testvérek, a hívők esetében az a csoda, hogy nagyobb az Isten irántam való kegyelme, mint a felém megnyilvánuló igazsága. Hogy mondja ezt az ige? „Ha bűneink szerint bánnál velünk, ha bűneink szerint..., ugyan ki maradhatna meg?” Ki állhatna meg előtte? Senki. Tehát, az Isten ezért kegyelmes.

Mondok egy olyan példát, amit könnyebb elfogadni. Ha például az amerikai elnök kegyelmet ad valakinek, elé tesznek egy aktát, egy ügyet. Legfeljebb megnézi a nevet, meg hogy mit csinált az illető. Aztán vagy aláírja, vagy nem. Számára ez egy ügy, egy akta, esetleg egy név. Egy rideg jogi dolog az egész, és valószínűleg a megkegyelmezettel soha nem fog találkozni. Nem fogja látni, hogy ki az, nem ismeri meg, hogy milyen az az ember, kik a szerettei. Viszont amikor az Isten kegyelmez testvérek, ott a Biblia mindig egy lehajló, atyai kegyelemről beszél, nem egy rideg jogi dologról. Az Ő szerelméből, mellyel minket szeretett, gazdag lévén irgalmasságban. Tehát, Isten nem úgy kegyelmez

meg a bűnösnek, hogy nem ismeri ki az, mert név szerint ismer mindenkit: „mielőtt az anyaméhben megformáltalak, már ismertelek”. Isten ismeri az övéit. Ő mindent tud, mindent lát, mindenkiről tud mindent. Tehát, testvérek, ez nagy dolog, amikor valaki észreveszi, hogy az Isten kegyelmes, és megmutatja a hozzá való kegyelmét.

Isten kegyelme tehát azt jelenti, hogy valamit nem érvényesít, és valamit érvényesít. Azt, amit érdemlek, nem érvényesíti, hatályon kívül helyezi. Úgy mondja ezt Pál apostol a Róma 8,1-ben, hogy: „nincs semmi kárhoztató ítélet azok ellen, akik Krisztus Jézusban vannak”. Akiknek Krisztusban kegyelmet adott, többet a bűnt nem hánytorgatja fel. Lehet, hogy neked eszedbe jut, de Isten soha nem fog miatta ítéletre vonni, mert „eltörli az álnokságot, mint a felhőt, és bűneidet a tenger mélyére veti”. Isten valamit nem érvényesít, a kegyelem pedig valamit érvényesít, az Ő igazságát fogja érvényesíteni. Nem ad valamit, amit érdemlünk, és ad valamit, amit nem érdemlünk, és éppen ezért kegyelem.

Hadd beszéljek arról, hogy a Biblia szerint kétféle kegyelem van. Teológusok úgy mondják, hogy Istennek van egy általános kegyelme, amiben részesül bűnös és igaz egyaránt. Pogány, ateista és hívő egyaránt részesül egy általános kegyelemben. Ez azt jelenti, hogy feljön a Nap jókra és gonoszokra egyaránt. Eső esik a földjére a gonosznak is, a pogánynak is esik a földjére, és az is fog aratni. A pogány is kap gyógyulást, ő is halad előre, gazdagodik. A zsoltárírók panaszolják, hogy: Uram, aki imádkozom, én itt vagyok ezer bajjal! A másik, a pogány, a hitetlen gyarapszik, annak semmi baja nincsen. Ez az általános kegyelem, de testvérek, ez csak az ember haláláig tart. Attól kezdve már teljesen mindegy, hogy mennyi vagyona van, teljesen mindegy, hogy mit szedett össze, semmiből nem profitál. Ez az általános kegyelem, amiben része van hívőnek, hitetlennek egyaránt. De van Istennek egy különös kegyelme, ami csak a hívők felé, az Ő gyermekei felé van. Mert meg van írva, hogy: „kegyelmezek, akinek kegyelmezek és irgalmazok, akinek irgalmazok”. Ez a különös kegyelem a Krisztusban lehajló kegyelem. Egy örök életet és üdvösséget adó kegyelem, mert ez nem ér véget a halállal. Azt mondja Jézus, hogy: „aki hisz énbennem, ha meghal is él. És aki csak él és hisz, soha meg nem hal.” Ez nem vonatkozik arra, amit elveszthetünk, mert már birtokunkban van az, amit megnyertünk. Mást mindent elveszítünk. Azt mondja az ige, hogy: „balgatag, még az éjszaka meghalsz, amit gyűjtöttél, kié lesz?” Majd lesz valakié, a közjegyzői tárgyaláson kiderül. Testvérek, a hívőké a különös kegyelem a Krisztus Jézusban. Pál apostol azt mondja az igében: feltámasztott a Krisztussal együtt, ültetett a mennyekben a Krisztus Jézusban. Ez a halállal nem ér véget, nem zárul le, mert ez nem a testi életünkre, hanem a mennyeire vonatkozik. Ez az örök élet kérdése: kegyelemből van üdvösségetek.

Tehát, Isten üdvösséget adott a hívőnek! Nem hatalmas vagyont, nem cifra palotát, mert a földön elveszítjük szerelmünk tárgyait. De maradjon meg mellettünk szerelmed és a hit! – mondja az ének. Mi indítja Istent kegyelemre? Nézzük tovább! Gazdag lévén irgalomban, tehát, az Ő irgalmassága és szerete-

te. Kegyelemből van üdvösségetek, és ez nem tőletek van. Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék! Testvérek, Isten kegyelmének nincs előfeltétele, ezt mondja a református teológia. Ezt semelyik más vallás sem mondja. A reformátusok közül is csak az ilyen megrögzött reformátusok, mint mi vagyunk itt Pasaréten. Tudniillik ezt mondja a Biblia, és mi azért nem tudunk mást mondani, mert akkor a Bibliát meg kellene hamisítani, vagy bizonyos lapokat, vagy a felét ki kellene dobni. Testvérek, Isten kegyelmének, még egyszer mondom, nincs előfeltétele. Isten gazdag irgalomban, ezért egyetlen forrása van a kegyelemnek, egyetlen szerzője: Isten maga. Azt mondja Ézsaiás könyve 43. fejezetében Isten: „nem vettél pénzen nékem jó illatú nádat, és áldozataid kövérével jól nem tartottál, csak bűneiddel terheltél, vétkeiddel fárasztál engem. Én, én vagyok, aki eltörlöm álnokságaidat én magamért, és bűneidről többé meg nem emlékezem.” Tehát, Isten panasza a népére, hogy nem vett jó illatú nádat, nem tartottál jól engem, áldozatod kövérével, vagyis, nem csinált semmit, nem tud semmit felmutatni. Bűneivel terhelte, vétkeivel fárasztotta Istent. Testvérek, mondja ezután valaki, hogy nekünk valamit először le kell tenni az asztalra, hogy Isten kegyelmezzen, hogy Isten könyörüljön! Ez most nagyon divatos tan, mert az emberből indul ki. De a Biblia az Istenből indul ki, hogy az Isten gazdag lévén irgalomban, értsük már meg! A Biblia Istent teszi mindennek a szuverén Urává, és nem az embert magasztalja fel. Azt a humanizmus, a felvilágosodás meg a liberalizmus hirdeti. A Biblia mindig Istenből indul ki. A kegyelemnek a forrásából, a Teremtőből, akitől jő minden jó adomány és tökéletes ajándék, mondja később az apostol. Mit jelent ez? Azt, hogy a kegyelemnek nincs előfeltétele, hogy nekem milyennek kell lennem, hogy valamit kellene-e tennem. Akár bűnbánatot is tartani, letenni a bűnt, majd, ha rájössz a bűneidre! Hát, hogy a csodába jönne rá a halott a bűneire? Amikor már élővé lesz, akkor jön rá a bűneire. Amikor már Isten kegyelme életre hozta, akkor fogja látni, hogy ez az Isten törvényével ellentétes volt, amit tettem. Testvérek, a kegyelemnek nincs előfeltétele! Mindent megelőz ez a kegyelem, ez az Isten kegyelmi ügye. Isten így gyakorolja az ő kegyelmét. Sokan azt mondják, hogy Isten látta előre, hogy hinni fog valaki. Persze, tudta Isten, örök időknek előtte, a világ teremtése előtt tudott rólunk, hívőkről, név szerint felírta nevünket az élet könyvébe. Persze, hogy tudta, de nem azért szólított meg, mert én majd hinni fogok, hanem azért hihetek, mert már megszólított engem. Nem azért cselekszem, hogy Isten kegyelmezzen nekem, hanem azért cselekszem jót, mert már megkegyelmezett nekem, és lehetetlen, hogy akik Krisztusba olttattak, a hála jó gyümölcseit ne teremjék! Egyik énekünkben, amit nagyon szeretünk, így énekeljük: „jövök, semmit nem hozva. Meztelen, hogy felruházz, árván, bízva, hogy megszánsz.” Nem tudok semmit hozni, majd Te rám adod a hófehér ruhát, ami a szentek igazságos cselekedetei. Majd Te beöltöztetsz, mint a menyasszonyt. Eldobtam rongyaimat, mert minek is hoznám ide régi életemnek szakadt ruháit! Bűneimmel és vétkeim terhével fárasztottalak.

Milyen csodálatos testvérek, hogy ez a kegyelem megjelent! Tisztázzunk egy félreértést! A Titus 2,11-ben azt mondja az ige, hogy: „megjelent az Isten

üdvözítő kegyelme minden embernek". Sokan belefogódznak ebbe, akik a Bibliát felületesen ismerik, hogy lám, minden emberé a kegyelem! Ezt az ige nem mondja. Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek. Hogy folytatódik? Mely arra tanít minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, igazán, szentül és mértékletesen éljünk e jelen való világban! Mert ez a megjelent kegyelem testvérek sokakat semmire nem tanít. A hívőket arra tanítja, hogy tagadjuk meg a hitetlenséget, ne járjunk a világ útján, éljünk igazán, szentül az Úrnak! Járjuk azt az utat, amit Ő ad nekünk, örömmel és hálaadással, és menjünk boldogan a cél felé!

Hogyan működik, és mire elég ez a kegyelem? Azt mondja Isten igéje: arra, hogy életre hozzon és megtartson. Ez a kegyelem nemcsak életre hoz, hanem meg is tart. Ez a szó jelenti a szabadulást is, az életre hozatalt, és benne van az is, hogy az új életben is meg fog tartani bennünket a mi Urunk, mert a kegyelem ösztönöz. Aki az Isten kegyelmét kapta, átélte. Akinek Isten megkegyelmezett, testvérek, az úgy fog gondolkozni, ahogy az énekíró írja az egyik énekünkben: „már szolgád lettem, Jézusom, ki értem áldozál. Más Uram nincsen, jól tudom, mert bűnből kihozál." Vagyis, lehetetlen, hogy a hála jó gyümölcseit ne teremjék! Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék, vagy senki ne dicsekedjen, mondja egy másik fordítás. Mert Isten nem azért könyörül, mert én cselekszem valamit, hanem fordítva. Nem cselekedetekért, mert akkor, testvérek, az ember állandóan abban lenne, hogy nekünk kellene a kegyelemért valamit csinálnunk, de vajon elég-e? Adtam egy zsemlét a koldusnak, de nem kettőt kellett volna? Tettem a perselybe ötszáz forintot, de nem ezret kellett volna? Eszembe jut, hogy szolgálatom alatt volt, aki úgy jött be egyházfenntartást fizetni, hogy megkérdezte, mennyit fizetett a szomszédja. Mondom neki: – Húszezret. – Akkor nekem huszonötöt tessék írni, mert én már csak tehetősebb vagyok! Hogy senki ne kérkedjék, mert akkor dicsekednénk. Te hány napot dolgoztál az egyháznál? Te hányszor voltál Neszmélyen kertet rendezni? Csak kétszer? Én háromszor, akkor nekem a kegyelemhez több jogom van! Nem is beszélve arról, aki harmincszor volt, neki több joga van a kegyelemhez? Testvérek, ezért mondja az ige, hogy nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék! Mert az se tud hozni semmit, aki száz napot dolgozott önkéntesen, és az se tud hozni semmit, aki csak egy órát dolgozott. A kegyelem nem azt jelenti, hogy az valaminek az elismerése, hanem hogy valaminek a felismerése az életemben, mégpedig Isten nagyságának a felismerése. Itt nem elismerésről van szó, hanem felismerésről. Felismerem, hogy az én Istenem kegyelmes Isten, és ezért én ennek a kegyelmes Istennek a kezébe, van egy ilyen énekünk, hogy: „kegyelmes Isten, kinek kezébe életemet adtam." Szép, régi magyar ének. Odaadom az életemet, mert ott van jó helyen, ennek a kegyelmes Istennek a kezében. Érzed-e az életedben Isten kegyelmét, életre hívó, életet adó, Krisztussal együtt feltámasztó és a hitben megtartó kegyelmét? Testvérek, hadd kívánjam, hogy ragyogjon fel nekünk ez a kegyelem, és boldog szívvel tudjuk mondani: hiszem és vallom, hogy az Isten kegyelmes!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, kérünk, hogy maradj kegyelmeddel mivelünk, ezzel az egész teremtett világgal is, hogy ne ez legyen az utolsó napja a világmindenségnek, amikor Krisztus visszajön ítélni élőket és holtakat! Legyen még holnap is, és engedd, hogy ma, ha te szavadat halljuk, meg ne keményítsük a mi szívünket!

Áldunk téged, Urunk, a kegyelem gazdagságáért, mert a sátán csak azért jön, hogy öljön, romboljon, pusztítson, de Te azért jössz, hogy életünk legyen és bővölködjünk. Milyen nagy ez a kegyelem! Ha valaki mellett csak elmegy ez a kegyelem, és nem ragadja meg, nem lesz a számára életet adó kegyelemmé, ó, könyörülj meg az ilyen emberen, Urunk, aki nem ismeri fel, hogy milyen nagy szüksége van kegyelemre, hogy bűnei megbocsáttassanak, vétkei elfedeztessenek, hogy a boldog és örömteli élet útjába semmi ne álljon, mert ez addig terhel és addig húz minden embert még el nem törlöd, még el nem veszed rólunk a mi álnokságunkat!

Köszönjük, hogy kegyelmes Atyánk vagy nékünk Krisztusban. Maradj is az, így hadd imádkozzunk, hogy ezzel a kegyelemmel hajolj le a bűnösökhöz, hajolj le azokhoz, akik nélküled élnek még, és szólítsd onnan a te népedet! Ezzel a kegyelemmel hajolj le, Urunk, betegeinkhez, kedves öregjeinkhez, akik már nem tudnak köztünk lenni, de lélekben itt vannak most is, és velünk együtt imádkoznak otthonaikban. Hajolj le a kórházakban levő testvéreinkhez, a gyászolókhoz is, akik a héten temették szeretteiket, így hajolj le mindenkihez, aki szomorú szívű, nyomorult, és nem tudja, hogy egészen addig az is marad, míg Te nem könyörülsz rajta!

Kérünk, adj nekünk békességet a mi időnkben itt a földön, és ezzel a kegyelmeddel könyörülj a nagyhatalmak vezetőin, akiknek hatalmat adtál! Áldd meg magyar népünket, nemzetünket határon innen és túl, és áldd meg az egész világra szétszóródott magyar reformátusokat! Köszönjük, hogy a te igéd soksok helyen felhangzik, légy áldott érte! Köszönjük, hogy meghallgatod csöndes imádságainkat is, amit most előtted mondunk el Krisztus nevében.

Ámen.

358,1-4 ének

1. Az Úr énnékem hűséges vezérem, / Főpásztoromnak csak őtet ismérem; /
Drága jóvoltát elrejtem szívemben, / Szent nevét áldom egész életemben, /
Mert kegyelméből én érdemem felett / Sok lelki jókkal engemet körülvett.
2. Szent beszédének gyönyörűségével, / Áldott Lelkének titkos erejével /
Sötét álomból híven felébresztett, / Az én szívemben oly hitet gerjesztett, /
Mely bánatában lelkem vidámítja, / Jó reménységgel naponként újítja.
3. Sőt, hogy még inkább érezzem kegyelmét, / Várjam bizonnyal ígért segedelmét: / Jósággal teljes, édes indulatja / Sákramentumit vélem kóstoltatja,
/ Így édesíti szívemet magához, / Hogy erős hittel fussak oltalmához.
4. Csak az szívemnek hozzád óhajtása, / Ó, üdvösségnek fakadó forrása: /
Ha kegyelmedből már Atyámmá lettél, / Végezd el a jót, amit elkezdettél; /
Reménységemnek add meg kívánt végét: / Az én lelkemnek örök üdvösségét.